

23 Ιανουαρίου Κανών εις τον Όσιον και Θεοφόρον Πατέρα ημών Διονύσιον ο εν Ολύμπω

Ποίημα Γερασίμου Μονάχου Μικραγιαννανίτου

**Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ
Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.**

Ευθύς ἀρχόμεθα ἀναγινώσκοντες τον

PMB' (142) Ψαλμόν.

Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου,...

Θεός Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν
ὀνόματι Κυρίου.(τετράκις μετα των στοίχων)

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὡς τῶν θαυμάτων κεκτημένος τὴν χάριν, πάσης ἀπάλλαξον ἀνάγκης
καὶ βλάβης, τοὺς πίστει προσιόντας τῇ πρεσβεΐᾳ σου, Πάτερ
Διονύσιε, τῶν Ὁσίων λαμπρότης, ἄφεςιν αἰτούμενος, καὶ παθῶν
θεραπείαν, καὶ πειρασμῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν, τοῖς σέ προστάτην,
θερμόν ἐπιγράφουσι.

Δόξα. Το αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε, Θεοτόκε, τὰς δυναστείας Σου λαλεῖν οἱ
ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ Σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο
ἐκ τοσούτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ
ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ Σοῦ· Σοὺς γὰρ δούλους σῴζεις αἰεὶ, ἐκ
παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν' (50) Ψαλμός.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός

καὶ ὁ κανὼν οὐ ἢ ἀκροστιχίς:
Διονύσιε ἰσχύν μοι δίδου. Γερασίμου.

Ῥδὴ α΄. Ῥχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Δοχεῖον τοῦ Πνεύματος ἐκλεκτόν, δέχου τάς δεήσεις. Διονύσιε ἱερέ,
των πίστει καὶ πόθῳ προσιόντων, τῇ πρὸς Χριστόν ἱκεσία σου
πάντοτε.

Ἰάσεις πηγάζων παντοδαπὰς, ψυχῶν καὶ σωμάτων, θεραπεύεις πάθη
δεινὰ διό με κατ' ἄμφω ἀσθενοῦντα, θαυματουργέ Διονύσιε ἴασαι.

Ὀδύνης ἀπάλλαξον ψυχικῆς, τοὺς τῇ σῇ πρεσβείᾳ, καταφεύγοντας
εὐλαβῶς, καὶ σώματος ἴασαι τὴν νόσον, τῶν σε τιμώντων σοφέ
Διονύσιε.

Θεοτοκίον.

Νοός μου τό σκότος τό χαλεπόν, διάλυσον Κόρη, τῷ φωτί σου τῷ
νοερῷ, καὶ δίδου μετάνοιαν γνησίαν, τῷ ταπεινῷ σου ἱκέτῃ
Πανάμωμε.

Ῥδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ὑπερήφανον ὄφιν, τόν καθ' ἡμῶν πάντοτε, δόλους καὶ παγίδας
ὑπούλως, μηχανευόμενον, σύντριψον Ἄγιε, καὶ πρὸς οδὸν σωτηρίας,
Πάτερ Διονύσιε, ἡμᾶς κατεύθυνον.

Σέ προστάτην καὶ ρύστην, καὶ ἄρωγόν ἔχοντες, πάσης συμφορᾶς καὶ
ἀνάγκης, θᾶπτον ρυσθείημεν, αὐτὴ ἡ Μάνδρα σου, καὶ οἱ θερμῶς σε
τιμῶντες, Πάτερ Διονύσιε, ταῖς ἱκεσίαις σου.

Ἰατὴρ παθημάτων, πολυειδῶν πέφηνας• ὅθεν τοὺς προστρέχοντας
Πάτερ, τῇ ἀντιλήψει σου, ῥῶου ἐκάστοτε, νόσων καὶ πάσης
ἀνάγκης, καὶ ποικίλων θλίψεων καὶ περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Ἐξ ἀχράντου γαστρός σου, σωματωθεὶς γέγονεν, ἄνθρωπος δι' ἔλεος
μέγα, ὁ Ὑπερούσιος, σώζων Πανύμνητε, τοὺς ἀληθῆ Θεοτόκον,
πίστει σε δοξάζοντας, καὶ μεγαλύνοντας.

Διάσωσον θαυματουργέ Διονύσιε θεοφόρε, πάσης βλάβης καὶ
πειρασμῶν ταῖς πρεσβείαις σου, τοὺς ἀδιστάκτῳ καρδία σοι
προσιόντας.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Ἦχος β΄. Πρεσβεία θερμή.

Προστάτης θερμός, καὶ μέγα καταφύγιον, ὑπάρχεις ἡμῶν, παμμάκαρ Διονύσιε διό πιστῶς βοῶμεν σοι ἀπὸ πάσης ἀνάγκης ἁπάλλαττε, τὴν εὐαγὴ καὶ σεπτὴν σου Μονήν, καὶ πάντας τοὺς σπεύδοντας τῇ σκέπῃ σου.

ᾠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἰλασμόν ἡμῖν αἴτησαι, καὶ πλημμελημάτων τὴν ἀπολύτρωσιν, Διονύσιε μακάριε, οἷα κηδεμῶν ἡμῶν καὶ ἔφορος.

Συντριβέντα τοῖς πάθεσι, ἱασαί με Πάτερ ὡς συμπαθέστατος, καὶ τον νοῦν μου τάχος λύτρωσαι, ἐξ αἰχμαλωσίας τῆς τοῦ χείρονος.

Χαλεπῶν περιστάσεων, καὶ δυσχερεῶν σοφέ Διονύσιε, ἀνωτέρους διαφύλαττε, τοὺς τῇ σῇ πρεσβείᾳ καταφεύγοντας.

Θεοτοκίον.

Ἵπερύμνητε Δέσποινα, τὴν κεκακωμένην ψυχὴν μου πάθεσι, θεραπείας καταξίωσον, οἷα τοῦ Χριστοῦ Μήτηρ φιλάγαθος.

ᾠδὴ ε΄. Φώτισον ὑμᾶς.

Νέκρωσον σοφέ, τοῦ ἐχθροῦ πᾶσαν ἐπήρειαν, καὶ ἀτάραχον καὶ ἥρεμον ἡμῶν, Διονύσιε τὸν βίον διατήρησον.

Μέγας ἀρωγός, τῆς Μονῆς σου πέλων Ὅσιε, ἐκ μεγάλων συμφορῶν ρύου αὐτήν, τῇ θερμῇ σου προστασίᾳ καταφεύγουσαν.

Ὅρμον γαληνόν, τὴν πρεσβείαν σου οἱ Πίερες, κεκτημένοι Διονύσιε σοφέ, χαλεπῶν τρικυμιῶν τοῦ βίου ρύονται.

Θεοτοκίον.

Ἴδε συμπαθῶς, τῆς ψυχῆς μου τὴν ἀσθένειαν, καὶ θεράπευσον τὸ ἄλγος μου Ἀγνή, καὶ τὸ σκότος τοῦ νοός μου ἐξαφάνισον.

Ἦδὴ στ΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Δυνάμει, τῶν πρεσβειῶν σου παμμάκαρ, πᾶσα νόσος καὶ ἀνάγκη καὶ λύμη, ὧ Διονύσιε οἴχεται τάχος, καὶ Πιερία κηρύττει τὴν χάριν σου, καὶ χαριστήριον ὥδῃν, εὐγνωμόνως προσάδει σοι Ἄγιε.

Ἴδού σοι, ἡ σὴ Μονὴ καταφεύγει, καὶ προσπίπτει καὶ βοᾷ ἐκ καρδίας• Μὴ διαλίπῃς ἀεὶ προστατεύειν, ὡς ποιμενάρχῃς ἡμῶν συμπαθέστατος, ταύτης τῆς Μάνδρας σου σοφέ, Διονύσιε Πάτερ δεόμεθα.

Δεινῶν με, ἐπιφορῶν ρῦσαι Πάτερ, τὸν πρὸς σέ ἀπὸ ψυχῆς ἀφορῶντα, καὶ τοὺς πιστῶς τῇ ἀγία Μονῇ σου, ἀπανταχόθεν προστρέχοντες πάντοτε, ἀπάλλαττε παντός κακοῦ, Διονύσιε Πάτερ δεόμεθα.

Θεοτοκίον.

Ο πάντων, Δημιουργός καὶ Δεσπότης, σαρκωθεὶς ἐκ τῶν ἀγνῶν σου αἱμάτων, σέ προστασίαν ἀνέδειξεν κόσμου, καὶ πεπτωκότων ἀνόρθωσιν Δέσποινα, διό ἀνόρθωσον κάμε, πεπτωκότα βυθῷ παραπτώσεων.

Διάσωσον θαυματουργέ Διονύσιε θεοφόρε, πάσης βλάβης καὶ πειρασμῶν ταῖς πρεσβείαις σου, τοὺς ἀδιστάκτω καρδία σοι προσιόντας.

Ἀχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν, τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἵτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β΄. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Ὡς τῶν Ὁσίων τῶν πάλαι ὁμότροπος, καὶ κοινωνός τῆς εὐκλείας καὶ σύσκηνος, σύν αὐτοῖς καθικέτευε Ὅσιε, ἡμῖν δίδόναι πταισμάτων συγχώρησιν, καὶ λύσιν παθῶν Διονύσιε.

Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ. Στίχ.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαίον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς. Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρός μου καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰμὴ ὁ Πατήρ. Οὐδέ

τόν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰμή ὁ Υἱός καί ὃ ἐάν βούληται ὁ Υἱός ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τόν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καί μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶος εἰμί καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ, εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ὁ γάρ ζυγός μου χρηστός καί τό φορτίον μου ἑλαφρόν ἐστι.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στιχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Αἵγλη θείου Πνεύματος, καταλαμπόμενος Πάτερ, λῦσον τῶν παθῶν ἡμῶν, τὴν δεινὴν σκοτόμαιναν Διονύσιε, καὶ πρός φῶς ἵθουνον, θείων ἐνταλμάτων, φωτοφόροις ἱκεσίαις σου, τοὺς καταφευγόντας, τῇ σῇ προστασίᾳ ἐκάστοτε, δυσχερειῶν καὶ θλίψεων, καὶ ἀσθενειῶν καὶ κακώσεων, ἡμᾶς ἀπαλλάττων, καὶ πᾶσης τοῦ ἐχθροῦ ἐπιβουλῆς, τοὺς σέ προστάτην καὶ ἔφορον, ἐκ Θεοῦ πλουτήσαντας.

Ὠδὴ ζ΄. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἐπὲρ πάντων δυσῶπει, Διονύσιε Πάτερ τῶν εὐφημούντων σε, καὶ πίστει προσκυνούντων, τὰ θεία λείψανά σου, καὶ βοῶντων ἐκάστοτε, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἰ.

Γεωργήσας τοῖς πόνοις, ἀπαθείας τὴν χάριν τὴν πολυῦμνητον, παθῶν ἐξ ἀκαθάρτων, ἐκκάθαρον τοῖς ρείθροις, Διονύσιε Ὅσιε, τῶν σῶν σεπτῶν πρεσβειῶν, τοὺς σέ ὑμνολογοῦντας.

Ἐν τῇ σῇ προστασίᾳ, ἡ ἀγία Μονὴ σου καυχάται Ὅσιε, καὶ πάσα Πιερία, θερμῶς σοι καταφεύγει, καὶ βοᾷ μετὰ πίστεως• Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον.

Ρῶσιν δίδου μοι Κόρη, καὶ παθῶν πολυτρόπων τὴν ἀπολύτρωσιν πρὸς σέ γάρ καταφεύγω, ὑμνῶν σε Θεοτόκε, καὶ βοᾷ ἀγαλλόμενος, χαῖρε Παρθένε Ἀγνή, βροτῶν ἡ σωτηρία.

Ὡδὴ η . Τὸν Βασιλέα,

Ἀρρωστημάτων, σβέσον τὴν ἄσπετον φλόγα, Διονύσιε τῶν πίστει
ἐκζητούντων, τὴν σὴν θερμοτάτην, ἐν πᾶσι προστασίαν.

Σθένος παράσχου, τῇ ταλαιπῶρῳ ψυχῇ μου, Διονύσιε ὥς ἂν
ὑπερνικήσῃ, τὰς ἐπερχομένας, ἐν βίῳ δυσχέρειας.

Ἰασιν δίδου, καὶ τὴν κατ' ἅμφω ὑγείαν, Διονύσιε τοῖς πίστει
προσιούσι, τοῖς θαυματοβρύτοις, καὶ θείοις σου λειψάνοις.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ Κυρίου, καὶ Ἀειπάρθενε Κόρη, πόρρω δίωξον ἐκ τῆς ἐμῆς
καρδίας, τὰς τοῦ βροτοκτόνου, ἐπίβουλὰς καὶ δόλους.

Ὡδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ολύμπου ὁ προστάτης, καὶ τῆς Πιερίας, ὁ φωτοφόρος ἀστήρ
Διονύσιε, τὰς ἱκεσίας προσδέχου ἡμῶν ἐκάστοτε.

Ὑφέρποντα ὑπούλως, κατ' ἐμοῦ τον ὄφιν, τῇ δεδομένη σοι χάριτι
σύντριψον, ὦ Διονύσιε Πάτερ ἵνα γεραίρῳ σε.

Ὑψίστου ὥς θεράπων, πρέσβευε ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν ιερὲ
Διονύσιε, ἵνα ρυθῶμεθα πόσης ἐναντιότητος.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμεν σου τὸ μέγα, μυστήριον Κόρη, ὅτι Θεὸν ἀπορρήτως
γεγέννηκας, καὶ μετὰ τόκον Παρθένης ἄφθορος ἔμεινας.

Ἄξιον ἐστὶν ὥς ἀληθῶς, μακαρίζειν Σε τὴν Θεοτόκον, τὴν
ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν
τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν
Σεραφείμ· τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως
Θεοτόκον Σέ μεγαλύνομεν.

Χαῖροις Θεσσαλίας θεῖος βλαστός, καὶ Ὀλύμπου κλέος, Διονύσιε
θαυμαστέ• χαῖροις Ἐκκλησίας φωστήρ ὁ νέος μάκαρ, ὁ πάντας
καταυγάζων, θαυμάτων λάμπρυνε.

Ὅλος ἐκ νεότητος τῷ Χριστῷ, πίστει ἀνετέθης, ὡς ἐμάκρυνας τῶν
φθαρτῶν, καὶ τῆς ἐγκρατεΐας, ὑπήλθες τοὺς ἀγῶνας, ἀτρέπτῳ
διανοίᾳ, ὦ Διονύσιε.

Ἄγγελος καθάπερ ἐπὶ τῆς γῆς, ἥνυσας θεόφρον, τὴν ζωὴν σου τὴν
θαυμαστὴν, καὶ πολλῶν χαρίτων, θεόθεν ἡξιώθης, ἡμᾶς
καταπυρσεύων, ὦ Διονύσιε.

Τὸν τῆς μετάνοιας καθηγητὴν, καὶ τὸν ἐν Ὀλύμπῳ ποδηγέτην καὶ
οἰκιστὴν, τὸν θεῖον προστάτην καὶ λειτουργὸν Κυρίου, Διονύσιον
τόν μέγα πάντες ὑμνήσωμεν.

Γνόφον ὑπεισηλθες τὸν μυστικόν, ὡς ἀνήλθες Πάτερ, ἐν Ὀλύμπῳ
πίστει θερμῇ, καὶ ὑπερκοσμίου, φωτός κατηξιώθης, ὡς τῶν ἀρρήτων
μύστης, ὦ Διονύσιε.

Ὡς ἥλιος λάμπας ἐν τῷ χορῷ, τῶν ἀγίων πάντων Διονύσιε ἀσκητά,
πρέσβευε ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πόθῳ, ἀεὶ ἀνευφημουντῶν καὶ
δεόμενων σου.

Φρούρει τὴν Μονὴν σου τὴν ἱεράν, ἀπὸ πάσης βλάβης, Διονύσιε
θαυμαστέ, καὶ τῶν προσιόντων, αὐτῇ μετ' εὐλαβείας, τάς ἱκεσίας
πλήρου, ὡς συμπαθέστατος.

Ἰλεως γενοῦ μοι Πάτερ σοφέ, τῷ πολεμουμένῳ, σώματί τε καὶ τῇ
ψυχῇ, δεινοῖς παντοίων νόσων καὶ πάσης ἀλγηδόνης, καὶ ρῦσαί με
γεέννης ταῖς μεσιτείαις σου.

Ὁδήγησον Πάτερ εἰς ουρανόν, τοὺς νῦν προσκυνοῦντας, τὴν ἁγίαν
σου Δεξιάν, τὴν θείαν σου Κάραν, σεπτὴν τε Σιαγόνα, καὶ τούτων τά
μεγάλα ἀνακηρύττοντας.

Ὀλυμπε υπέρτατε τῶν βουνῶν, χαῖρε καὶ εὐφραίνου, κεκτημένος σύ
βοηθόν, ρύστην καὶ προστάτην ἐν τοῖς πειρατηρίοις, τὸν θεῖον καὶ
ὑπέρλαμπρον Διονύσιον.

Χαῖροις Πιερίας ὁ ἄρωγός, καὶ μεσίτης μέγας, Διονύσιε πρὸς Θεόν
χαῖροις ὁ παρέχων, ἰάσεις τοῖς νοσοῦσι, καὶ θαύματα πηγάζων, ἡμῖν
ἐκάστοτε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον....

καὶ τὰ Τροπάρια ταῦτα. ᾠχος πλ. β'.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γάρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τὴν ἰκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ Σοί γάρ πεποιθάμεν. Μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαχνος καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γάρ εἰ Θεὸς ἡμῶν καὶ ἡμεῖς λαὸς Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καὶ τό ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν. Τῆς εὐσπλαχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μή ἀστοχήσομεν, ῥυσθείημεν διὰ Σοῦ τῶν περιστάσεων· Σὺ γάρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

40 Κύριε ἐλέησον

ᾠχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πάντας τοὺς προσπίπτοντας πιστῶς, τῇ σῇ θαυμαστῇ προστασίᾳ, καὶ ἀντιλήψει σου, Πάτερ Διονύσιε ἀξιοθαύμαστε, πάσης θλίψεως λῦτρωσαι, καὶ πάσης ἀνάγκης, καὶ πάσης στενώσεως, καὶ νόσου Ἅγιε, αἰτεῖ δέ πταισμάτων τὴν λύσιν, καὶ τὴν θεϊκὴν εὐφροσύνην, τοῖς εἰλικρινῶς σε μακαρίζουσι.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς Σέ ἀνατίθην, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.